

N:r 141.

Uppläst och godkänd hos Första Kammaren den 17 maj 1904.

— — — — Andra Kammaren den 17 — —

Riksdagens skrifvelse till Konungen, i anledning af Kungl. Maj:ts proposition angående en väganläggning från Tallsjön förbi Bredträsk till Bönälfven eller Bönkroken, från Talljärv till Bredträsk och från Kölmjärv till Tallsjön inom Norrbottens län.

(Statsutskottets utlåtande n:o 58).

Till Konungen.

I en till Riksdagen den 31 december 1903 aflåten proposition (n:o 34) har Eders Kungl. Maj:t, under åberopande af bifogadt utdrag af statsrådsprotokollet öfver civilärenden för samma dag, föreslagit Riksdagen medgifva, att till fullbordande af anläggning af vägdelarne från Tallsjön förbi Bredträsk till Bönälfven eller Bönkroken, från Talljärv till Bredträsk och från Kölmjärv till Tallsjön anslag skulle, under förutsättning att vederbörande väghållningsskyldige i behörig ordning ålades att för framtiden underhålla ofvannämnda vägsträckor, kunna från af Riksdagen till vägbyggnader beviljade medel anvisas utan iakttagande af det för vägbyggnadsfondens anlåtande i allmänhet stadgade villkor, att statsbidraget icke finge utgå med högre belopp än två tredjedelar af den för väganläggningen beräknade kostnaden.

Då den väganläggning, hvarom Eders Kungl. Maj:ts proposition handlar, vid beslutet om statsanslags beviljande pröfvats vara af den beskaffenhet, att för anslagets utgående det i liknande fall stadgade villkoret borde iakttagas, att statsbidraget icke finge utgå med högre belopp än två tredjedelar af den för väganläggningen beräknade kostnaden, har Riksdagen hyst allvarliga betänkligheter mot att medgifva upphäfvande af det sålunda fastställda villkoret. Då vidare den ifrågavarande väganläggningen icke synes hafva en sådan mera allmän betydelse, att, från denna synpunkt sedt, anledning skulle finnas till att staten ensam borde bekosta densamma, samt då i fråga om vägsträckornas underhåll intressenterna å orten förklarat sig sakna förmåga att därom draga försorg, och det fördenskull kan befaras, att, äfven om vederbörande väghållningsskyldige skulle bibehållas vid sagda underhållsskyldighet, staten ändock skulle kunna bli nödsakad att åtaga sig densamma, så har Riksdagen icke kunnat bifalla Eders Kungl. Maj:ts proposition.

Huruvida billighetsskäl kunna tala för att intressenterna, i händelse vägföretaget skulle komma att afstanna, i större eller mindre grad borde befrias från skyldigheten att återbära af dem uppburna statsmedel — därom anser sig Riksdagen ej böra nu göra något uttalande, då något förslag härom ej förelegat till Riksdagens pröfning.

Riksdagen får alltså anmäla att Eders Kungl. Maj:ts förvarande proposition icke föranledt till någon Riksdagens åtgärd.

Stockholm den 17 maj 1904.

Med undersåtlig vördnad.
